

Ahoj,

Tak už se můj život opět přesunul na dvě kola. Semestr v Praze utekl jako divoká voda a už jsou to dva týdny, co jsem se přestěhovala do belgického Gentu (234 tisíc obyvatel, 60km od Bruselu). Musela jsem odjet již 8.9., protože jsme měli týden letní školy, pak týden volno a 23.9. nám už začíná normální škola.

Samotný odjezd byl dost hektický, protože jak už to tak se mnou bývá, opět jsem si nemohla odpustit balení na poslední chvíli. Zdenda s Vildou mě sice hodili na Florenc autem, ale čekala nás malá zacházka, když se nás Zdenda snažil dovést na nádraží zkratkou, díky čemuž byly poslední minuty dost dramatické – já běžela napřed zastavit autobus a kluci za mnou nesli můj bágel a moje mega těžké rozložené kolo. To mi ještě k tomu málem nevzali do autobusu, protože to nějak pokazili a nebylo nahlášené, i když jsem ho dopředu hlásila. Naštěstí vše dobře dopadlo, protože autobus měl půl hodiny zpoždění a protože se tam nakonec řidičům povedlo nacpat jak všechny kufry, tak i můj bágel a kolo, i když to tedy bylo típťop.

Cesta busem byla super, byl to totiž ten nový autobus, kde má každý svůj monitor, takže jsem celou cestu koukala na filmy a ještě jsem seděla vedle hrozně milé pani. Dokonce jsme se i trošku vyspaly, i když jsme tím pobavily půlku autobusu – ona totiž spala tak, že si natáhla nohy nahoru nad sebe a měla je opřené o okýnko a já zase tak, že jsem se schoulila na zem a spala jsem hlavou na sedačce, což v kombinaci vedle sebe muselo podle reakcí ostatních spolucestujících vypadat dost vtipně.

Horší to bylo po příjezdu do Bruselu, montovat kolo v 5 hodin ráno není nic pro mě (jako vlastně cokoli v pět ráno). Nakonec jsem tam však úspěšně nandala přední kolo a přední brzdu jsem šoupla do batohu s tím, že si prozatím vystačím jen se zadní. Na nádraží nebylo otevřené ani info ani kasa, a tak jsem si po dlouhém tápání koupila lístek v automatu, nějak našla spoj a dokonce i nástupiště. Ale když jsem do vlaku nastupovala, tak mě zastavila milá průvodčí, řekla mi, že ten vlak nejede mým směrem a poslal mě jinam. (Mimořádně jsem pak zjistila, že jsem tím vlakem opravdu jet mohla, ale nevdí). Po hodině čekání jsem tedy konečně byla ve správném vlaku. Opět od milé průvodčí jsem se tentokrát

dozvěděla, že mám jen půlku lístku, protože v tom automatu jsou dvě kapsy a člověk si musí vzít lístek z obou a taky že jsem s kolem ve špatný části vlaku, ale naštěstí mě nechala i tak jet dál.

V Gentu jsme nasedla na kolo, což s hrozně těžkým batůžkem a mnohem těžší krosnou byl docela výkon a vydala se rovnou do školy. Bohužel se však ukázalo, že ta škola je na víc místech, že nikde není žádná mapa, že mi nefunguje internet a že když se člověk ptá lidí, tak ho vlastně posílají jen pořád dokolečka. Nakonec mě zachránil Zdenda, který mi všechno našel a vysvětlil po telefonu a po dvou hodinách blouzení jsem do školy přece jen dorazila. Z celodenních přednášek jsem moc neměla, jelikož jsem byla děsně unavená a ten zbytek jsem prokecala se spolužákama, které jsem dlouho neviděla. Jediné, co mě probralo, bylo oznámení, že máme na celý týden zajištěné obědy zdarma☺

Po poslední přednášce nás ještě čekala večerní prohlídka Gentu. Tak jsem si nechala věci u Any, která bydlí za rohem u školy a jak jinak než v dešti, jsme odešli objevovat krásy Gentu. Celkově stylem je Belgie hodně podobná Holandsku, ale musím říct, že Gent je fakt docela pěkný, rozhodně historické centrum s hradem a katedrálou stojí za vidění. Ještě než skončila oficiální prohlídka, přišli za mnou kluci, že vyrážíme. A tak jsem ještě ten den dostala klíče od svého pokoje dokonce bez blouzení, protože Dilip mě vedl celou cestu a dokonce jsem ani díky Gabrielovi se Suvhou nemusela nikam tahat své věci, pro které mi dojeli k Aně a odvezli na kolej. Já do pokoje dorazila promáčená skrz až na kůži a než jsem se vysprchovala, kluci uvařili skvělou indickou večeři, která díky chilli zahřála mnohem víc než sprcha. Ještě jsme chvíli kecali a pak už jsem konečně šla vyčerpaná spát.

Něco o koleji. Mno zvenku klasická ošklivá budova. V pokoji mám postel, stůl, židli, skříň a umyvadlo, takže si není na co ztěžovat. Sprchy, záchody a kuchyně je vždy pro jedno patro, což vedlo k protestům některých mých spolužáků, obzvláště to, že nic není rozdělené na kluky a na holky, ale unisex. Sprchy a kuchyně je ok, ale musím říct, že 4 záchodové kabinky a jedna lednička pro 50 lidí by v budoucnosti mohlo vyvolat nějaké potíže, no uvidíme☺. Problém je v tom, že těm spolužákům, kteří tady nechtěly zůstat, řekli, že i tak budou muset zaplatit celý půlroční nájem, protože už podepsaly smlouvu. (Nechápu, k čemu se tedy platí deposit). Díky tomu nás tady nakonec bydlí docela dost. Já jsem ve 4. patře s Gabrielem, Axue, Moon a Anem. Přesto však nejvíc času trávíme ve 2. patře v kuchyni, jelikož tam bydlí Dilip, Suvha, Ana z Venezuely a Eglantina. Mimo kolej nakonec bydlí jen Ana, Elyes, Alebel, Alkida a Albana. A asi čtyři lidi jsou na koleji několik

bloků od naší. Jinak ta naše je umístěná asi 200m od značky „konec Gentu“, takže do školy i do centra je to asi tak 15 minut na kole. Městská doprava tady není moc vyvinutá, jen pár tramvají, které objíždějí celé město a poslední jede asi ve 12, takže jízda na kole je vlastně nejen nejistější, ale i nejrychlejší způsob dopravy. (Tramvají je to do školy půl hodiny). Ale nejhorší zpráva asi je, že máme omezený limit na internet, takže žádné dlouhé skygování a když už, tak jedině bez videa☺

Vzhledem k nabitému programu a krátké otevírací době supermarketů jsem v úterý stále neměla nic k jídlu, a tak jsem šla za Axue poprosit o kousek chleba. Za Axue přijela na konci července máma, pak spolu cestovali a teď bydlí až do konce týdne tady s námi na koleji, akorát neumí ani slovo anglicky, tak je moc nevidíme. Když ji Axue přeložila, že nemám nic k jídlu začala ihned prohrabovat

všechny šuplíky a ledničku a nanosila přede mě horu jídla od chleba až po maso, které jim zbylo od večere a byla hrozně milá. Pak přišel i Gabriel a následovala dlouhatánská debata o Evropě, o krizi, o zdravotním a sociálním systému, o výplatách apod., kdy Axue seděla mezi námi a překládala nekonečný proud otázek její mamky. Ten večer dorazil i Elyes, poslední chybějící spolužák, a tak jsme

konečně byli kompletní, což jsme vyrazili oslavit do baru bowlingem a šípkama. Obzvláště bowling byl dost sranda, protože Dilip i Walter ho hráli poprvé, a tak jsem je úspěšně všechny porazila, zato šípký jsem prohrála na plné čáře, protože jsem vůbec nechápala pravidla a ještě všechny pobavila svým originálním házecím stylem.

Ve středu všechny účastníky letní školy čekala slavnostní večeře. Vzali nás do takové krásné restaurace, obložili stoly lahvevi šampaňského, a tak si představte moje zklamání, když se z hlavního chodu vyklubal talíř plný mušlí, škeblí, krevet a ústřic. Opět jsem všechny pobavila mojí nevědomostí, jak a co jíst, ale nakonec musím říct, že mi to i docela! Chutnalo, tedy krom ústřice, když něco chutná jako moře, tak z toho nevykouzlí dobré jídlo ani sebelepší kuchař.

Ve čtvrtek jsem měla konečně trochu času utéct ze školy a zajít si do supermarketu, protože ostatní šli do studentské půjčovny kol, které já už mám, jenže...Měla jsem „jenom“ 500 euro v podobě jedné bankovky a jak se ukázalo tak v žádném obchodě v Belgii, takovou bankovku neakceptují a všude mě posílali do banky. Bank jsem nakonec obešla pět a v té poslední mi vysvětlili, že pokud u nich nemám účet, tak mi ty peníze prostě nevymění. Jako poslední záchranu jsem vyrazila do Western Union, ale i tam mi hrozně milá slečna řekla, že nene, to bohužel nemůžu. To už jsem se tam málem

zhroutila a ptala se jí, jestli tedy mám jet zpátky do ČR jen proto, abych si rozměnila peníze a ona když mě viděla, tak nakonec řekla, že mi to rozmění, ale rychle než přijde šéf, aby ji neviděl. Takže, až pojedete do Belgie, neberte si s sebou nikdy 500 eurový bankovky☺ Večeře byla tentokrát ve španělském duchu a musím uznat, že Gabriel fakt umí nejlepší tortillas, co jsem kdy jedla.

V pátek jsme ráno vyrazili do školy tentokrát hromadně na kolech a museli jsme vypadat fakt vtipně. Já vpředu a za mnou dalších deset různorodých lidí na

žlutých kolech. Ve škole jsme dostali certifikát k ukončení letní školy a 400 stránkovou knížku, z které nás ale bohužel čeká za 14 dní zkouška. Vše se oslavilo opět šampaňským, a když se schylovalo ke konci, nabídla jsem Maje (něco jako sekretářka celého našeho programu, se kterou řešíme veškeré problémy), že ji pomůžu odnést věci. Tak se také stalo a nakonec mě poprosila, jestli bych s ní ještě umyla všechny ty skleničky a že si můžu zavolat někoho na pomoc. Tak jsem zavolala Dilipa s Giannisem a Maja nám za pomoc dala každému lahev šampaňa, džus a nějaké jídlo, co zbylo ze závěrečné oslavy. Ten večer jsme šli spát v pět ráno☺

Sobota proběhla dost poklidně, jelikož jsme ji částečně prospali. Dala jsem se na objevování okolí a k večeři jsem uvařila mojí oblíbenou mrkvovo-zázvorovou polévku a chutnala i těm, co polévku nejedí. Večer mi Ana převypravovala novinky od mámy z Venezuely. Teď tam je prý nová móda, stříhat lidem na ulici vlasy, protože zjistili, že se dají dobře prodat, takže kdo má dlouhé vlasy, nechává se buď stříhat nebo téměř nevychází ven...šilený.

V neděli nás čekalo velké zklamání, když jsme zjistili, že všechny obchody jsou zavřené. Ana Venezuelská jela odpoledne někam na kole, spadla a hrozně ji natekly obě kolena a rozřízla si obě dlaně, tak jsem jí všichni nanosili veškeré mastičky, náplasti a desinfekce, co jsme kdo měli a nechali ji se z toho vyspat. Což je škoda, protože zrovna ten večer jsme měli velkou oslavu na den mexické nezávislosti. Mexičanky uvařily několik skvělých jídel, když jsem jedla první tak jsem celá zrudla, (což mi zůstalo už celý večer) a u druhého jsem dokonce brečela, bylo to ale tak dobrý, že se nedalo přestat jíst, a tak jsem všechno zchladila guacamole a zapila tequilou. V pozdější části večera se číňani vytasili s laškou jejich nejtypičtějšího alkoholu. Nejdražší flaška prý stojí kolem 12000 eur, samozřejmě ne ta, co jsme měli my☺ něco tak divného jsem dlouho nepila, chutnalo to jak duha nebo chameleon, jelikož to měnilo chuť od té doby, co se to dotklo rtů až do té doby než se to dostalo do žaludku.

V pondělí nám začali týdenní prázdniny, když tedy nepočítám tu 400 stránkovou knihu, co musím přečíst, napsat dvě práce a vyplnit spoustu papírů. Krom toho byla naše jediná denní činnost výlet do Ikey a já večer uvařila těstoviny s roquefortem, protože mi nějak vypadlo, že skoro nikdo z mých spolužáků nemá rád sýr, natož takový výrazný, a tak jsem si na nich pochutnala jen s Gabrielem a Elyesem. Zatím co ostatní kluci koukali na fotbal, vyšla jsem s Elyesem hledat nějakou hospodu v okolí a zjistili jsme, že všechny zavírají v jedenáct. Nakonec jsme ale jednu malinkou našli, ale po dvanácté se začala plnit podivnými individui, a tak potom, co si k nám přisedl pán v bílém nátělníku s kovbojským páskem a dlouhými vousy, jsme se raději sebrali a šli domů.

V úterý se pro změnu povedlo spadnout z kola mně, jelikož jsem nedávala pozor a nevěšila si takového velkého schodu...všude tady v okolí totiž něco opravují nebo stavějí, a tak člověk musí pořád koukat kam jede...Teď už to vím. Naštěstí z toho bylo jen pár modřin a škrábanců. K jídlu uvařil Suvha jídlo z brambor, ke kterému ale samozřejmě byla rýže a chilli, tedy dvě ingredience, které nechybí v žádném jídle, co vaří. A Gabriel k tomu udělal kuřecí rolky plněné šunkou a sýrem. Kombinace toho všeho byla dost zajímavá, ale i tak to bylo moc dobré. Dilip dostal vysokou horečku, tak jsem ho střídavě chodili navštěvovat a nosili mu paraleny a čaje.

Ve středu mu naštěstí už bylo dobře. Většinu dne jsem strávila pečením bramboráků, které jsem slíbila Aně, ale musela jsem udělat i víc pro ostatní.

Čtvrtek byl zatím nejhorší den. Nechala jsem se zlákat volným vstupem do muzea, obědem a večerí a šla s většinou na oficiální Uvítací den. Bylo to extrémně nudný, plný proslovů typu „Tohle je nejlepší škola na světě...“ a „Polovina z vás asi zkoušky neudělá, protože tady jsou zkoušky fakt nejtěžší...“ apod. Slíbený oběd byl bageta a večere fakt hnusné hranolky a to nejdůležitější - muzeum, se ukázalo, že je až v pátek a že k tomu aby tam člověka pustili, se čtvrtku vůbec účastnit nemusel. Jelikož ten den měla Axue narozeniny a zároveň ji odjížděla mamka, rozhodli jsme se s klukama ještě večer připravit jí dárek a v pátek udělat oslavu. Já začala dělat dort a oni měli za úkol vytvořit takovou koláž z fotek, kterou ji vytiskneme. Jenže jim to nějak nešlo, a tak jsem to nakonec musela udělat já na svém počítači. Seděli jsme u toho do tří do rána a já pak ještě do čtyř dodělávala ten dort.

VÝLET

V pátek jsem půl dne samozřejmě prospala, a pak jsem vyrazila do toho muzea. Ukázalo se však, že jediný zábavný byl první sál a pak už to byla docela nuda. Večer jsme oslavili ty Axue narozeniny. Další pozitivní věc na našem programu je, že tady spousta lidí dobře vaří. A jelikož každý chtěl k oslavě něčím přispět, stůl se doslova prohýbal pod náloží jídla – thajské kari, řecká rybí polévka, indický dezert, španělské ryby a tortilly, mexický koláč a další a další. I můj dort všem děsně chutnal a hned zmizel, tak jsem byla ráda. Když už jsme byli tak přejedený, že už jsme jen seděli a ani nemluvili, rozhodli jsme se, že půjdeme ještě na pivo. Ale jelikož je v okolí vše zavřené, museli jsme až do centra. Nakonec jsme se tam zdrželi až do rána. A jelikož jsme původně plánovali na víkend výlet, rozhodli jsme se nejit spát a rovnou na něj vyrazit, abychom nespali ještě půlku soboty.

Nakonec jsme jela jen já, Dilip a Elyes. Dojeli jsme vlakem na Brusselské letiště. Tam jsme vyzvedli Elyesův batoh a prohlídli si lety, jestli náhodou nemají nějaký dvoudenní last minute. Měli, ale jen do Chorvatska, kam se mi nechtělo a tak jsme si stopli auto a nechali se svézt do Bruselu. Z Bruselu jsme vyrazili stopem směrem do francouzského Lille, ale jelikož se nám nějak nepovedlo chytit směr, ocitli jsme se kousek od Charleroi, odkud jsme dojeli do Mons. Mons je hezký malý městečko, takže jsme se tam chvíli zdrželi, a když už se začalo stmívat vyrazili jsme na stop a za tmy dojeli úspěšně do

Lille. Tam už nás čekala Simona s Adamem (kamarádka z Prahy). Ubytovali nás na zemi svého kolejního pokoje a všichni jsme za chvíli spali. V neděli jsme s nimi šli na místní trh, kde se mi nějakým způsobem povedlo ztratit a jelikož jsme u sebe měla jen český telefon, ve kterém nemám kluků čísla, vypadalo to, že už se nikdy nenajdeme. Nakonec jsem se ale kupodivu opět všichni potkali. Simona s Adamem nás vzali na prohlídku centra, pak na pivo a to už byl večer, rozloučili jsme se a my jeli zpátky do Gentu. Jelikož Lille leží v podstatě na hranicích, tak jsme nasedli na metro, dojeli až na

poslední stanici, tam jsme kousek popošli k nájezdu na dálnici a to už jsme byli v Belgii. Druhý stop nás odvezl až na nádraží, odkud je to domů pár minut pěšky, takže super.

Na závěr ještě musím zmínit, jak za mnou všichni chodí a stále mi vykládají, jak jim hrozně chybí Praha a že chtějí zpátky, což je milé poslouchat. Já z Belgie tedy také zatím nejsem moc unešená, ale třeba se to ještě zlepší. Ale pono, kdo by taky byl nadšený ze země, kde prší 200 dní v roce...

Kristýna

A ještě nějaké praktické informace, až za mnou pojedete☺

Moje adresa: **Home Astrid, Krijgslaan 250, 9000 Gent, Belgium,**
kousek od vlakového nádraží Sint Pieters.

Letadlem

Přímé lety z Prahy do Bruselu jsou jen s normálními aerolinkami (kolem 4000Kč zpáteční). Nejlepší je se kouknout na www.skyscanner.com

Ryanair létá na Charleroi, ale jenom z Bruselu nebo z Bratislavi.

Wizzair létá z Brna do Eindhovenu.

Transavia létá z pPrahy do Rotterdamu.

Autem

Občas se tímhle směrem objeví nějaká levná spolujízda www.jizdomat.cz

Busem

Pohodlně se Studentagency za 2000Kč jednosměrná. Dá se koupit i za 1000kč jako last nebo first minute (na poslední chvíli nebo měsíc dopředu). Ale last minute tentokrát nedoporučuji, protože to jezdí přes Brussel do Londýna, takže je to většinou dost plné.

Pak je ještě možnost ne tak pohodlně, ale přímo z Prahy do Gentu s Eurolines také za 2000kč.

Po Belgii

Jelikož vlaky tu jsou docela drahé, nejvíc se vyplatí na delší trasy koupit si přenosnou kartičku, na které je 10 jízd, kde každá jízda stojí 10 eur, ať je to jak chce daleko.